

S E L I N A M A E

LESSONS IN FAKING

színlelésből jeles

*** HALL BECK ***
UNIVERSITY I.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

A történet a nyugalom megzavarására alkalmas részleteket is tartalmaz.

Erről további információ az utolsó oldalon olvasható.

Azonban előre szólunk, hogy ez a figyelmeztetés elspoilerezi a regényt!

A lehető legélvezetesebb olvasást kívánva,
Selina és a kiadó

1. FEJEZET

EGÉSZEN PONTOSAN HÁROM dologban voltam biztos:

1. A bosszú más néven maga az igazság.
2. A pénz igenis boldogít.
3. Távol kell tartanom magam Dylan McCarthy Williamstól, különben a bátyám megfojt, amíg alszom.

Tényleg szükségem volt nekem erre?

Gyakorlatilag bukásra álltam Statisztika II-ből, ezt aláírom. És igen, Shaw professzor azt mondta, hogy ez a heti korrepetálás az egyetlen módja annak, hogy átmenjek nála, miután annyira „gyalázatos” lett nála a zéhám (ő mondta így, nem én).

De valljuk be, talán az egyetem nem is nekem való. Az anyám hírneve ellenére a statisztika biztosan nem. És McCarthy sem, az is tuti.

Magamban felnyögve az asztala túloldalán ülő, barna hajú srácra pillantottam. Magas termetével, sötétbarna szemöldökét enyhén összehúzva egy nagy halom papír fölé hajolt, és az egyik lapot tanulmányozta. A kis irodai székében ült, és kávébarna haja az arca elé

hullott, így észre sem vette, hogy az ajtóban állok. Pedig kopogtam. Pedig benyitottam. Pedig...

– Athalia Payton Pressley – szólalt meg lassan, fel sem nézve. A testem automatikusan leeresztett a hangjára. – Leülnél végre?

A szavak idegesítő közönyösséggel hagyták el Dylan McCarthy Williams száját, aki firkált valamit a jegyzeteibe, majd lecsapta a piros tollát az asztalra. Valahogy már maga a mozdulat is szándékosan passzív-agresszívnek tűnt. Mintha anélkül, hogy kinyitotta volna a száját, azt mondta volna: *Hogy merészelsz megzavarni, miközben dolgozom?*

Ehelyett így szólt:

– Vagy talán azt tervezted, hogy egész óra alatt csak bámulsz?

A szemembe nézett, és felhúzta a szemöldökét. Olyan sugalmazó kifejezés bujkált a tekintetében, amitől legszívesebben kiszaladtam volna a világból, de inkább leültem a vele szemközti székbe. McCarthy minden mozdulatomat figyelmesen követte, miközben lehupantam, és a barna hajamat az egyik vállamra húztam, hogy ne szoruljon a hátam és a szék közé. Keresztbe vettem a lábam, ügyelve, hogy a fekete szoknyám szegélye a helyén maradjon, és lesimítottam a hosszú ujjú felsőm gyapjúanyagát.

Ártatlanul rápislogtam.

– Shaw azt ígérte, hogy a letehetségesebb tanítványa segít majd nekem. – Egy félvigyorral oldalra hajtottam a fejemet, és meg sem próbáltam leplezni az enyhe megvetést a hangomban, miközben elővettem a jegyzeteimet a táskámból. Feleannyi sem volt, mint az övé, de nem vettem erről tudomást. – Nem találkoztál véletlenül ezzel a tanítvánnyal?

Majd egy hangos puffanással az asztalára ejtettem a papírjaimat, remélve, hogy a gesztus híven tükrözi majd azt a hozzáállást, ahogyan lecsapta a tollát az asztalra.

Bosszankodva szusszant egyet, miközben ismét a passzív-agreszív tolla után nyúlt. McCarthy gondolkodott kicsit, majd megint rám nézett, és a száját széles mosolyra húzta. Olyan mosolyra, ami ezt üzent: *Nem azért vagyok itt, hogy pingpongozzunk a beszélősokkal, hanem azért, hogy segget nyaljak az extra kreditekért és a jó hírnévért.* Meg ezt: *Inkább megölnélek, és vállalnám a következményeket, mint hogy ezt csináljam.* A fenyegetés megbújta a mosolya gödröcskéi és a szavai mögött.

– Azért igazából nem lepődtél meg, igaz?

Végigmutatott magán, a sima, fekete pólóján, aminek a nyaka mögött ezüst nyaklánc bújta meg. Beképzelt elvigyorodott, amikor újra felkaptam rá a tekintetemet.

Dylan McCarthy Williams volt az, akit a bátyám mindennél jobban gyűlölt az egész világon. Jobban utálta, mint az eperfagyit. („Ezt még íznek sem lehet nevezni, Athalia! Erről nem nyitok vitát.”) Jobban utálta, mint Ericet (az első pasimat). Mint a halott szüleinket (amiért... meghaltak?).

Ennek jó néhány említésre méltó oka volt (a több száz más okon kívül).

1. McCarthy ellopta a mezszámát.
2. McCarthy ellopta a csapatkapitányi pozícióját.
3. McCarthy ellopta a barátnőjét (Paulát), három nappal a szakításuk után.

Persze az teljesen a véletlen műve volt, hogy McCarthy mezére került a hetes szám. Végül a civakodásuknak az lett az ára, hogy mindketten elveszítették az esélyt arra, hogy az HBU focicsapatának kapitányai legyenek. Henry Parker Pressley szentül hitte, hogy

McCarthy attól a pillanattól kezdve ki akart tolni vele, hogy három évvel ezelőtt találkoztak. Nem tudtam, miért, de nem is érdekelt különösebben. Csak az számított, hogy kiállok a bátyám mellett, így McCarthy a képzeletbeli feketelistám legtetetejére ugrott, pusztán azért, mert Henryén is az első számú ellenség volt.

Eddig nem sok közünk volt egymáshoz McCarthyval. Erről nyilvánvalóan gondoskodott is a bátyám, annak ellenére, hogy más-különben nem sokat törődött az életemmel. De az arroganciája, a szarkazmusa, általában a viselkedése és mindazok alapján, amit eddig a srácból láttam, Henry ezzel szívességet tett nekem. Ez azonban semmit nem változtatott a tényen, hogy éppen McCarthyval szemben ültem.

Általában nem esett nehezemre beleállni a konfliktusokba, ezúttal mégis elgondolkodtam azon, hogy Shaw professzortól másik korrepetitort kérjek. A szomszéd teremben volt az irodája. Átkopoghattam volna, elnézést kérve (amiért... bukásra állok nála?), és megígérhettem volna neki, hogy a félév végére átmegegyek a vizsgáján saját magamtól is.

Akárki másnál ez talán működött volna, de Shaw már így is eléggé utált engem. Ráadásul mitől sikerült volna a vizsgám? Minden el-lenem szólt.

Sóhajtvá megráztam a fejem, és végignéztem a szobán. Komolyan, akárki is választotta ezt a termet, ennél kisebbet akarva sem találhattott volna. A Hall Beck Egyetem hatalmas étkezőjéhez (ahol összesen négyszer ettem eddig), a központi campus terjedelmes könyvtárához (ahova többször volt már muszáj beülnöm, mint ahányszor szerettem volna) és a több száz férőhelyes előadókhoz (amik valahogy így is mindig megteltek, mire az előadás előtt két perccel beestem) képest ez egy takarítósztár volt. Egy papírlapokkal borított, fa íróasztal és

egy mindenféle színű mappákkal felpakolt könyvespolc volt belezsúfolva, na és persze egy férfi, aki túl nagy volt a székhez, amiben ült.

McCarthy mögött egy ablak nyílt az egyetem egyik udvarára és a keleti parti enyhe őszre. Az üvegtábla sarkaiban por gyűlt össze. Túl kicsi, túl zsúfolt volt ez a szoba ahhoz, hogy jól végződjön ez az egész.

– Miből gondolod, hogy ez jó ötlet?

– Nem az – vonta meg a vállát McCarthy, gyakorlatilag egyetértve velem.

A gondolat, hogy *bármiben* is egyetértünk, még ha csak arról is volt szó, hogy nem jövünk ki egymással, furcsa érzéssel töltött el.

Annyira, hogy ez bizonyára az arcomra is kiült, mert ekkor így szólt:

– Szegény kis Pressley királylány. – Lenéző hanghordozásába egy kis multság is beszűrődött. Enyhén oldalra billentette a fejét. – Szinte hihetetlen, hogy valaki nem ugrál örömeiben, amiért időt tölthet vele.

A jó modorom utolsó jeleként elengedtem ezt a megjegyzést a fülem mellett. Hívtak már a királylánynál sokkal rosszabbnak is. Figyeltem, ahogy némán átnézi az első félév során összegyűjtött jegyeimet, és reméltem, hogy érzi a tekintetem súlyát anélkül is, hogy rám nézett volna.

– Jesszusom! – Túl rövid ideig ült szótlanul. – Hogy mentél át egyáltalán Statisztika I-ből?

Rögtön tudtam, hogy megtalálta a zéhámat, ami ebbe a helyzetbe hozott. Éppen eleget mondott azzal, ahogyan felgömbült a szája saroka, de hangsúlyozásként megfordította a lapot, és nagyot fújtatott.

– Ez kettes lett? Komolyan? – kérdezte a lehető legrosszabb hanglejtéssel.

Megrándult az orrom.

– Kussolj – vágtam vissza fapofával.

McCarthy csak kuncogott egyet.

Hogy mi volt az igazság? Hogyan is vette volna észre az a szerencsétlen, vaksi Shaw professzor a folyton az arcába lógó, hosszú, zsíros hajával, ahogyan az asztal alá rejtett telefonommal befotóztam a kérdéseket, és elküldtem valakinek, aki *tudta* a válaszokat? Na tessék.

Az én pedáns bátyám, aki kettőnk helyett is elég okos volt, valószínűleg ezt csalásnak nevezte volna. Én inkább találékonyáságnak.

A probléma a következő volt: a tavalyi kurzus során nyújtott teljesítményem és az év végi, elfogadható jegyem nem korrelált. Háh, a statisztika! És ugyan Shaw nem tudta bizonyítani, hogy puszkáztam az előző félévben, ezúttal feltett szándéka volt, hogy leleplez. Így az első előadáson bemutatott ülésrend szerint az első sorba kerültem. Kénytelen voltam hát becsülettel megírni a zéhát, ez pedig, nos, ide vezetett.

Egy ketteshez.

McCarthy vidáman horkantott egyet, mintha hallotta volna a belső monológomat, és már tudta volna a választ a kérdésére, még mielőtt megfogalmaztam volna.

– Hát persze – bólintott sokatmondóan. – Miért is ne dobálóznának a Pressley-k apuci pénzével, ha gondjuk támad?

– Bocs, de anyuci pénze – mosolyogtam ártatlanul, miközben figyeltem, ahogyan megfordítva közénk teszi a jegyzeteimet, hogy mindketten lássuk őket. – És most pont hogy nem dobálózom a pénzével – folytattam –, mert azt már észrevetted volna.

– Jó vicc. – De nem nevetett.

Megköszörülte a torkát, mintha tényleg belekezdünk volna a munkába. Mintha nemsokára tényleg nekiállt volna A-B tesztekéről meg a rablóproblémáról magyarázni. És mintha tényleg azt várta volna tőlem, hogy megértsem.

Komolyan azt hittem, hogy ő is legalább annyira ellene lesz az egésznek, mint én. Hogy majd szó szerint sikítva menekül Shaw-hoz, és addig hisztizik neki, amíg nem szabadul a feladattól. Csak ne kelljen itt ülnünk egymással szemben...

– Miért akarnál ezzel kínozni? – Reméltem, hogy a szavaim lete-
relnek majd minket a hipotézisek és a változók felé vezető útról. – El-
ment az eszed, ha azt hiszed...

– Ez a munkám, Pressley – közölte komoly képpel, egy pillanatra kiolvashatatlan arc kifejezéssel. Majd a szája jobb sarka felfelé gör-
bült, egészen icipicit, amolyan kegyetlen, mégis idegesítően izgató
módon. – Tudod – cukkolt –, az az izé, amikor odamész, azt teszed,
amit mondanak neked, és a hónap végén pénzt kapsz érte. Mondjuk,
a te háttérrel nem tudom, hogy hallottál-e már róla...

– Várj! – Kezdtem megérteni. – Te demonstrátor vagy Shaw mel-
lett? – Kicsit megráztam a fejem, és zavarodottan néztem rá. – Mi-
nek? – kérdeztem a fogaim között szűrve a szót.

– Miért ne?

– Nincs szükséged a pénzre – elemeztem a helyzetet, és zöld sze-
memmel ráhunyorítottam. Gyorsan a karórájára pillantottam, ami
valószínűleg ugyanannyiba került, mint a gardróbomban lapuló Miu
Miu cipőm. – Határozottan nem a pénzért csinálod.

– Aztán tessék, mégis itt vagyok.

Aztán tessék, mégis itt van.

Tovább bolygattam a kérdést.

– Mi történt azzal a cuki végzőssel, aki tavaly dolgozott itt? Tet-
szett nekem – duzzogtam tettetve.

– Akár hiszed, akár nem, lediplomázott.

– És pont neked kellett átvenned a helyét?

Az öntelt vigyorem teljesen kamu volt. Csak látszat, hogy ne üljön ki a megdöbbenés az arcomra. Eddig sem voltak jók a kilátásaim, hogy más korrepetálgjon, de így, hogy McCarthy Shaw demonstrátora volt, az esély gyakorlatilag nullára csökkent, én pedig kezdtem összeomlani. Kizárt volt, hogy Shaw másik korrepetitort rendeljen ki mellém, amikor itt volt McCarthy, a demonstrátora, hogy elvégezze a feladatot.

– Senki más nem vállalta?

– Ja, megúszták – felelte. Kezdtet bosszús lenni. Éreztem rajta. Abból, ahogyan türelmetlenül dobolt az ujjával a fa asztallapon, és ahogyan matatni kezdett a köztünk heverő papírokkal, hogy rájuk terelje a figyelmemet. – És most, ha nem bánod...

– Ejha! – sóhajtottam fel diadalittas mosollyal. Nem hagyhattam annyiban. Hátradőltem a kényelmetlen széken, és majdnem elnevettem magam, ahogyan elkeseredetten felnyögött. – Demonstrátornak lenni Shaw mellett? Az biztosan a legalja. – Továbbra is álltuk egymás tekintetét; a szeme alatti táskák elárulták, hogy néhány óránál nem aludt többet előző éjszaka. Valahogy mégis összeszedettebbnek látszott, mint én akár egy átaludt este után. – Bajba kerülsz, ha nem végzed el a munkádat?

Előredőlt, és az alkarjára támaszkodott az asztalon. Sötét haja az arca elé hullott, az ajkain pedig mintha mosoly villant volna. Nem jókedvű vagy boldog mosoly, inkább kihívó.

– Az attól függ – mondta halkan. – Te bajba kerülsz, ha megbuksz?

– Hogyan büntetne meg? Kevesebb lesz a fizetésed? Túlóráznod kell? – Elengedtem a fülem mellett a kérdését. – Vagy simán kirúg? – Nagyot nyeltem, és mosolyogva oldalra billentettem a fejem. – Kirúgathatnálak, McCarthy?

Szinte láttam, ahogyan forognak a fejében a fogaskerekek. Megrándult a szája sarka, az ádámcsutkája mozdult egyet, majd így válaszolt:

– Nem számít. – Keresztbe fonta a karját a mellkasa előtt, megvonta a vállát, és hátradőlt a székében. – Mindig elvégzem a rám bízott feladatot.

Sóhajtott egyet, én pedig fészkelődtem picit a székemen, és letettem az addig keresztbe tett lábamat.

– És csak hogy tudd – szólalt meg újra, és elnézett mellettem jobbra. – Az az ajtó Shaw irodájába vezet. – Feléje biccentett. – Ha szeretnéd, hogy meghallja, ahogy róla beszélsz, legközelebb kicsit hangosabban mondd! – Enyhe jókedvvel szusszant egyet. – Gondolhatod, mennyire vékonyak ezek a falak.

Minden igyekezetemmel azon voltam, hogy ne üljön ki az arcomra a pánik, ami hirtelen átfutott rajtam. Lekaptam a szememet arról az említett ajtóról. Figyelemelterelésként megköszörültem a torkomat, előrehajoltam, és lapozgatni kezdtem a saját jegyzeteimet.

– Jól van! – kiáltottam. Látszott McCarthyn, mennyire elégedett magával. – Hol is tartottunk? Talán... – Elhallgattam, hogy elolvasam a legutolsó órán nem túl lelkesen lefirkált jegyzeteimet. – A kétmintás próbánál?

Felpillantottam, hogy lássam azt a diadalmas vigyort az arcán, amire számítottam tőle, és majdnem megbántam, hogy beadtam a derekamat.

McCarthy jelenléténél talán egy bizonyos Simon Shaw professzor haragja lett volna rettenetesebb.

A bátyám biztosan megérti.

2. FEJEZET

HAMARABB MEGHALLOTTAM a legjobb barátomat, mint hogy megláttam volna őt.

A zsúfolt kulcsomójának a csörgését, amikor kinyitotta a campuszéli loftlakásunk ajtaját. A sietős lépteinek a döngését, ami csak akkor hallgatott el egy pillanatra, amikor lerúgta a cipőjét az ajtónál. És végül azt, ahogyan megszólalt:

– Ezt nem mondod komolyan.

A hangja éles volt, és ideges, miközben befordult a nappalival egybenyíló konyhába.

– Sajnos de. – A tekintetem a laptopomról rá siklott. – Halál komolyan mondom.

Wren összevonta a szemöldökét, majd lassan a földre csúsztatta a válláról a bevásárlással megrakott szatyrát. Minden bizonnal az üzeneteim kavarogtak közben a fejében, amiket rögtön azután küldtem neki, hogy eljöttem McCarthy irodájából.

– Nem – szögezte le.

– De.

– McCarthy?

Megint bólintottam.

Nagyot fúj, mintha régóta magában tartotta volna a levegőt, a kétszínűre festett, rövid haját közben kilibbentette vele az arcából. A közepen elválasztott frizurája egyik oldalon fekete, a másikon fehér volt, és épphogy vállig ért. Saját magának festette be ilyenre, még jóval azelőtt, hogy megismertük egymást. A konyhaszigetre emelte a szatyrot, és elkezdett kipakolni belőle. Nagyot sóhajtva leugrottam a bárszékről, hogy segítsék.

– Látnod kellett volna az arcát – folytattam pakolás közben.

– Inkább nem, kösz.

– *Annyira...* – Nehezen találtam a szavakat, amikkel leírhattam volna azt az egyszerre arrogáns, magabiztos és öntelt arckifejezését. Inkább feladtam, és nyögtem egyet. – Mintha az egoja nem lenne már így is elég nagy. – Egy kicsit túl nagy erővel rántottam fel a hűtő ajtaját. – Most meg minden alkalommal tovább növelem, amikor véletlenül tanulok tőle valamit, márpedig éppen ez lenne az egész lényege, nem? – Hangos puffanással becsaptam a hűtőajtót. – Már mint hogy tanuljak tőle. És most miatta pont ezt nem akarom tenni.

Wren megpróbált együttérzően rám mosolyogni, ami azt jelentette, hogy megrándult az orra, és mosolyra hajazó grimaszt vágott. De átjött az üzenet, így vettem egy nagy levegőt, az elsőt azóta, hogy belekezdtem a mondókámba pár perccel ezelőtt, és visszarogytam a bárszékre.

– Kezdjük azzal, hogy kétlem, hogy képes lenne neked bármit tanítani – morogta Wren felszegett fejjel. Megint megrándult az orra, majd sóhajtott egyet. A hangja egyszerre volt tele szánalommal és el-tökéltséggel. Újra felém fordult. – Biztos vagyok benne, hogy egy pillanat alatt össze tudom kapni magam statisztikából – jelentette ki. – Majd én korrepetállak. McCarthy pedig megrohadhat.

Halk, szinte legyőzött nevetés szakadt fel belőlem.

– Tök komolyan mondom – tette hozzá teljes meggyőződéssel.

Egy pillanatra eljátszottam a gondolattal. Wren ülne ott az irodában velem szemben. Wren tenné fel nekem a kérdéseket, amikre nem tudom a választ. És megint kikérdezne, és megint, addig, amíg meg nem jegyzem a választ. McCarthy sehol. Csoda szép, már-már utópisztikus jelenet volt.

– Tudoom – feleltem, elnyújtva a szót, kissé nyávogva. – Pont ezért olyan csábító az ajánlat. – Lebiggyesztettem az ajkamat, de végül egy bátortalan mosoly lett belőle, ahogyan Wren buzgó arckifejezésére néztem. *Jó, tehát?* – kérdezte a szemével. Keresztbe fonta a karját, amitől kilátszott a kézfeje oldalán díszelgő, kést mintázó házi tetkója; a tanulásunk halogatásának eredménye a tavaly nyári vizsgaidőszakban.

Nevetve megcsóváltam a fejemet.

– Nem pazarolhatod rám így az idődet már megint. Nem hagyhatom.

Wren Inkwood az a fajta barát volt, aki minden bulira, minden összejövetelre elkísért, annak ellenére, hogy nem szokott inni, és az embereket sem szerette. Aki behúzott egyet a pasimnak, amikor megtudta, hogy megcsalt engem – még mielőtt elmondta volna nekem, hogy mi történt. Aki hazavitt a családjához hálaadásra, amikor még csak tíz hete ismert.

És mivel ő egyértelműen a maximálisan odaadó típusú barát volt, én pedig a legjobb esetben is csak átlagosnak mondható fajta, kevesebbet akartam elvenni és többet adni. Szerettem volna, ha ő is számíthat rám, nem csak fordítva. Épp ezért kitartottam az álláspontom mellett.

– Ezt most nem mondod komolyan, Athalia.

– De igen.

– Ne viccelj!

– Nem viccelek.

Az ajtónk felől hallatszódó kopogás kimentett a vitából, amibe még bele sem kezdtünk igazán.

Tettetett bocsánatkéréssel az arcomon leugrottam a bárszékről, és az ajtóhoz sprinteltem. Amint megláttam az ikertestvérem nem különösebben lenyűgözött arcát, azonnal hiányozni kezdett a gyerekes civódásunk Wrennel, aki már el is tűnt a szobájában.

Szeretnék többször találkozni a bátyámmal, igen. De nem akkor, amikor rossz kedve van.

– Henry. – Felhúztam a szemöldökömet, ő pedig szó nélkül beszélt a lakásomba. – Kérlek, fáradj beljebb – motyogtam, és egy felesleges mozdulattal intettem egyet. Addigra már be is fordult jobbra, a konyhába, és zavartalanul kotorászni kezdett a szekrényekben és a polcokon. Már az előszobából hallottam. Szemfogatva bevágtam az ajtót, és utánaindultam.

– Tudod, mennyire szeretem az évente egyszeri látogatásaidat, de nem bánám... ha szólnál előtte.

Henry még mindig a sportszerkójában volt, kis nyolcassal hímzett, vörös rövidnadrágban, a hozzáillő mezre pedig egy fekete kapucnis pulcsit kapott fel. Biztosan izzadt és undi volt, de még így is hozta a szokásos összeszedett formáját. Világosbarna haját középen választotta el, mint mindig.

– Nem is igaz, hogy csak évente egyszer jövök hozzád – jegyezte meg egy jó tizenöt másodperccel később, végre megállva, amint felvett az egyébként üres gyümölcsöskosárból egy félig megbarnult banánt. Ehhez előbb a konyhaszigetre tette a papírköteget, ami addig a kezében volt. Ahogy odapillantottam, megdermedtem.

– Ezeket meg honnan szerezted?

Felesleges volt megkérdezni.

Henry színlelt hanyagsággal követte a tekintetemet.

– Ja, ezeket? – Megvonta a vállát, és a banánt az ujja hosszabbításként használva a statisztikajegyzeteim felé bökött.

Harapott egyet a gyümölcsből, majd teli szájjal folytatta:

– Ez jó sztori lesz. – Az arckifejezése elárulta, hogy nem lesz az, legalábbis *szerinte* nem. – McCarthy adta nekem ma az edzés után.

– Megvető fintor terült el az arcán a név említésére. – Azt mondta, hogy az én *kishúgom* hagyta ott az irodájában, és hogy lennék-e olyan kedves, hogy visszaadom neki, *ha már úgylis beugrom hozzád...*

– Nem mintha ezt tervezted volna – emlékeztettem gyorsan. – Mármost beugrani hozzám.

Biztosan nem jött volna fel, ha nem lettek volna nála a jegyzeteim, és ha előtte nem McCarthy kezében lettek volna.

Henry észrevehetően eleresztette a megjegyzésemet a füle mellett. Nem lepett meg.

– Azt üzeni neked, hogy nyilvánvalóan... – A bátyám nagy drámakirály volt, így szünetet tartott, mintha kellett volna egy pillanat, hogy összeszedje magát.

Behunytam a szemem, és hátravettem a fejemet. Belemarkoltam a konyhapult szélébe, hogy felkészítsem magam a támadásra, akármilyen üzenetet is küldött nekem McCarthy a bátyámmal.

– Nyilvánvalóan – ismételte meg Henry, kivárva, hogy megint rá nézzek – nagyon jól érezte magát ma, és alig várja a következő alkalmat. – És mintha ennél már nem is lehetett volna rosszabb: – *De emlékeztess rá, mennyire vékonyak a falak*, mondta. *Legközelebb jobban megdolgoztatom.*

Nem lepett volna meg, ha McCarthy tényleg ezeket a szavakat használta volna. Hogy pont emiatt jött el Henry.

Hitetlenkedve meredtünk egymásra. Két teljesen különböző okból. Nekem ez járt a fejemben: *Nem hiszem el, hogy McCarthy képes ekkora marhasággal etetni a bátyámat.*

Henryében pedig ez: *Nem hiszem el, hogy a húgom összekavar az ös-ellenségemmel!* (Ahogy már mondtam, nagy drámakirály a srác.)

Mivel nem kezdtem el rögtön védekezni, hiszen még mindig túlságosan meg voltam döbbenve ahhoz, hogy egyáltalán megszólaljak, a vád azonnal kibukott Henryből:

– Te lefeküdtél McCarthyval!

Keresetlen szavai kirántottak a döbbenetemből.

– Atyaég! – kiáltottam fel fintorogva. – Dehogy feküdtem le veled!

– Akkor magyarázd meg ezeket! – lebegtette előttem kétségbeesve a jegyzeteimet. – Légy szíves.

– Korrepetál! – nyögtem ki. – Csak korrepetálnia kell engem. – Nagy levegőt vettem. – Statisztikából.

Ez a szó mindent megmagyarázott. Láttam az arcán, ahogy lassan megérti. Ahogyan a válla beesett, és mély levegőt vett. Henry behunyta a szemét, mintha némán köszönetet mormolt volna magában egy olyan istennek, akiben nem hitt.

– Korrepetál – ismételte meg maga elé motyogva, majd megint beleharapott a banánba, mintha meg sem történt volna az előbbi dühkitörése. Nyelt egyet, és újabb önmegnyugtató mozdulatként bólintott. – Ő korrepetál téged.

– Igen.

A hangja nyugodtan csengett, tekintete oda sem figyelve végigsiklott a szobán, majd megszólalt.

– Hát szerezz magadnak másvalakit.

Felhorkantam, és elgondolkodtam, hogy vajon tényleg azt hitte-e, hogy ez eddig nekem eszembe sem jutott.

– Nem tudok simán csak *másvalakit szerezni* – fújttam, és visszaültem a bárszékre.

– Miért nem?

– Csak – nyögtem. Henry felhúzta a szemöldökét, várva a folytatást. – Mert Shaw azt mondta, ez az egyetlen esélyem, hogy átmenjek nála. – Amikor erre sem reagált, mintha csak pusztá kényelmetlenségből nem fektettem volna a megoldásba elég energiát, vasvillaszemeket vetettem rá. – Ha McCarthy korrepetál. Hetente egyszer.

Henry megrázta a fejét, mintha ő is ott lett volna, amikor a tanárral beszéltem, és igazából nem is ezt mondta volna.

– Majd én korrepetállak.

Na tessék, a második felajánlás.

– Te is Shaw demonstrátoraként dolgozol?

– Nem – felelte. Mielőtt visszavághattam volna, tovább folytatta.

– De jobb vagyok statisztikából, mint McCarthy.

– Szerinted mindenben jobb vagy nála – hívtam fel rá a figyelmét sóhajtva. Kezdtem feladni ezt a beszélgetést, és a karomra hajtottam a fejemet a konyhapulton.

– Mert tényleg az vagyok.

– Hát persze.

– Athalia...

– *Mi van?!* – Nem direkt csattantam fel. A viselkedése túl nyugodt volt hozzá, mégis dühödten kaptam feléje a fejemet.

Egy pillanatig csend ült közénk, majd Henry bocsánatkérően rám mosolygott, és megkerülte a konyhaszigetet. Mellém érve a pultnak dőlt, és megborzolta a hajamat úgy, ahogyan tudta jól, hogy mindig is utáltam, de ő imádta. Nem rosszindulatú gesztus volt, még ha annak is érződött. Talán Henry csak így tudta kifejezni azt, hogy „*azért*

tudod, hogy szeretlek”, amit a testvérek általában mondanak egymásnak. Ő viszont ezt soha nem ejtette ki a száján. Nem is emlékeztem rá, hogy valaha megtette volna.

– Majd én beszélek Shaw-val – ajánlotta fel halkán. Mintha tudta volna, hogy abban a pillanatban a legapróbb dologtól is kiakadtam volna. Mintha egy bomba lettem volna, ami bármelyik pillanatban robbanhat. Talán az is voltam?

– Ez talán a legrosszabb ötleted valaha, Henry – feleltem nyugodtan, hogy ellensúlyozzam a néhány pillanattal ezelőtti motyogámat. – Shaw legalább annyira utál téged, mint engem.

– Na és? – kérdezte. – Lehetne annyi esze, hogy nem tesz téged egy szobába McCarthyval. Majd beszélek veled.

Nem akartam mondani, hogy Shaw-nak valószínűleg kisebb gondja is nagyobb annál, mint a két legjobb hallgatója közti ostoba kakaskodás.

– Semmi értelme.

Shaw úgyszem enged, McCarthy pedig nem fog felmondani nála. Csak ez számított.

Henry felegyenesedett, ami majdnem kétméteres magasságával mindig látványos volt, és megint megkerülte a konyhaszigetet, hogy kidobja a banánhéjat a csap alatti szemetesbe.

– Beszélek veled.

Csak ennyit mondott.

– Dehogy beszélsz! – vágtam vissza, hirtelen jött határozottsággal kiállva magamért.

– *Athalia* – nyögte.

– Henry.

Dühösen felemelte a kezét, és olyan vérmesen nézett rám, amittől majdnem elvigyorodtam. Henryt annyira könnyen fel lehetett

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

bosszantani, hogy szinte átéreztem, miért cukkolja annyit McCarthy. De legalább így Henry odafigyelt rám egy kicsit.

– Csak nem akarom, hogy az a seggarcú...

– Seggarcú? – Ezúttal nem bírtam visszafojtani a mosolyomat. –

Milyen eredeti!

Henry legyintett.

– Tök mindegy – fújtatott. – Csak nem akarom, hogy az a srác a kishúgom körül ólálkodjon, ennyi.

– Összesen tizenkét perccel vagyok fiatalabb nálad – csóváltam a fejemet. – Szóval nem kell atyáskodnod felettem. Sőt, senki ne atyáskodjon felettem! Majd úgy kezelem ezt a helyzetet McCarthyval, ahogyan minden felnőtt tenné: egyedül.

Ezt a kijelentésemet szándékosan elengedte a füle mellett.

– Attól még egy nappal utánam születted. Tizenkét perc ide vagy oda, Athalia, a kishúgom vagy, és kész.

– Henry...

– Akárhogy is – vontam meg a vállát, mintha nem is szakított volna félbe, és az ajtó felé indult. Háttal, a szemét rajtam tartva. – Ne aggódj. Majd én megoldom, *hugica*.

– Ne merészd! – Újra mellette termettem, mielőtt még befejeztem volna a mondatomat. – Majd *én* megoldom!

Henry minden további nélkül kinyitotta az ajtót, és csak annyi ideig állt meg a küszöbön, hogy zavartalan mosolyát rám villantsa búcsúzásként.

A kis rohadék!

Nagy levegőt vettem, és higgadt hangon így szóltam:

– Dylan McCarthy a *hugicád* közelébe sem fog jutni – mondtam, gúnyosan utánozva őt. – Legalább az asztala mindig ott lesz, hogy